

«M'ha sortit del cor»

► L'estiu invita a repassar alguns dels fets més significatius dels primers mesos de ministeri del papa Francesc. Hem trobat aquesta foto en què una de les joves internes de la presó de menors de Casal del Marmo li ofereix una creu de fusta treballada pels mateixos interns.

També li varen oferir un reclinatori fet per ells. Francesc obsequià els joves interns amb uns ous de xocolata, característics de la Pasqua a Roma. Era el 28 de març. El Papa celebrà la Missa del Dijous Sant i rentà els peus a 12 joves reclusos, entre els quals dues noies, una de religió musulmana. En un moment de diàleg, un intern àrab li preguntà: «Però i tu, per què has vingut aquí avui?» Francesc va respondre senzillament dient-li: «És un sentiment que m'ha sortit del cor; he sentit això... I les coses del cor no tenen explicació, només surten». Al moment d'acomiar-se, els va dir: «Gràcies per la vostra acollida. Endavant, i no us deixeu robar l'esperança; entesos?»

GLOSSA

Entorn la Mare de Déu d'agost

Ens apropem a la Mare de Déu d'agost, la festa d'estiu de Maria. Moltes poblacions celebren la festa major aquestes setmanes d'estiu, configurant una realitat rica, viva i diversa. Totes i cadascuna de les festes majors ens fan descobrir que els pobles, viles i ciutats no són realitats abstractes, sinó el fruit de la vida d'uns homes i unes dones concrets, de la vida dels nostres avantpassats, de la nostra pròpia vida. Manifesten la vida concreta, definida, que es dona a cada indret del país. Hi aboquen tota la nostra història; la nostra petita història de cada dia durant un any; la nostra història de molts anys; la història dels qui ens precediren, una història i unes festes que són nostres perquè són la nostra vida.

La festa major és una possibilitat de potenciar allò de més valuós i enriquidor que tenen les tradicions, moltes de les quals d'evidents arrels cristianes. Una tradició no és destinada a ser copiada, sinó a ser fecunda, a ser llavor de futur. Les festes i les tradicions ens fan verita-

blement humans. Un poble que fa festa és una comunitat. Les persones no són només éssers que fan feina, que lluiten per viure. Són també éssers que celebren els fruits de la seva feina, que celebren la vida.

Fer festa major és també acció de gràcies a Déu per tot el que posa al nostre abast, pels recursos materials i per les persones que fan via amb nosaltres, per l'entorn natural que ens acull... per la vida. Fer festa major és també transmetre esperança. Una esperança que ve de lluny, de les tradicions i devocions que ens han deixat els nostres avantpassats, però que ens empeny cap al futur. L'esperança del poble, l'esperança que ve de Déu i a Déu porta, que ha de néixer, renéixer i arrelar perquè sense ella res no és possible. «Tingueu aquest dia com un memorial i celebren-lo amb una festa de pelegrinatge en honor del Senyor. És una institució perpètua. Totes les generacions l'han de celebrar» (Ex 12,14).

Enric Puig Jofra, SJ

PARAULA I VIDA

Maria, dona de fe

El proper dijous celebrem la festa de l'Assumpció de la Mare de Déu, dia en què moltes ciutats, viles i pobles de tot Catalunya celebren la seva festa major. Amb motiu de l'Any de la Fe que estem celebrant a tota l'Església per indicació de Benet XVI, sembla oportú reflexionar sobre aquesta festa —també anomenada *la Pasqua de Maria*— com la culminació del seu itinerari i del fet d'haver estat, durant tota la seva vida terrenal, *la dona de la fe*.

Maria fou embellida per Déu perquè fou escollida per ser la mare del seu Fill. La plena de gràcia, preservada de tot pecat, fou assumpta al cel amb cos i ànima. Aquests dons divins que rebé Maria no la separen de nosaltres. Ella, per voluntat de Jesucrist en la creu, és la nostra mare, i allò que ella ha rebut ho esperen tots els cristians.

Les paraules que Elisabet dirigí a Maria ens apropen moltíssim aquesta noia de Natzaret: «Benaurada tu que has cregut». És la gran lloança de la fe de la Mare de Déu. És el reconeixement que la seva major grandesa radica en la seva vida de fe.

Dormició de santa Maria envoltada per Crist i els Apòstols. Museu Marés (Barcelona)

► aquesta imatge parla

Benet XVI, en la seva carta apostòlica sobre l'Any de la Fe, va voler confiar a Maria els fruits d'aquest temps de gràcia, la seva darrera proposta a tota l'Església abans de la seva renúncia. I en la carta titulada «La porta de la fe» fa una glossa de la vida de fe de Maria, des que va acollir la paraula de l'àngel i va creure en l'anunci que seria la Mare de Déu fins que, amb la mateixa fe, va seguir el Senyor en la seva predicació i va romandre amb ell fins al Calvari. I afegeix que, «amb fe, Maria va assaborir els fruits de la resurrecció de Jesús i, guardant tots els records en el seu cor, els va transmetre als Dotze, reunits amb ella al Cenacle per rebre l'Esperit Sant».

Tots hem pogut ser testimonis, aquests mesos passats, del fet que el papa Francesc és profundament devot de la Verge Maria, com ho posen en relleu els seus gestos, en especial el seu recent pelegrinatge al santuari de la Immaculada Concepció d'Aparecida, patrona del Brasil, amb motiu del seu viatge a Rio de Janeiro per presidir els actes finals de la Jornada Mundial de la Joventut.

En els moments actuals, de tantes crisis de fe, és bo dirigir la mirada a Maria, la dona de fe. La fe de Maria fou total, ferma, serena, enmig de les dificultats i les foscos. Els cristians estem cridats a viure també *l'aventura de la fe*. Maria és el nostre model en el pelegrinatge que fem cap a la Jerusalem celestial. La fe és do de Déu, però també demana una resposta nostra. I aquesta resposta no es talvia incerteses, dificultats, contrarietats o sacrificis. Superar tot això amb la mirada posada en Déu és la condició indispensable per poder merèixer, com Maria, la *benaurança de la fe*.

Que aquesta festa de Maria, enmig de l'estiu, faci que durant els propers mesos siguin molts els qui, posant «la mirada fixa en Jesucrist», s'acostin a Jesús i experimentin la misericòrdia del Pare que surt a trobar tots els qui s'acosten a ell.

† Lluís Martínez Sistach
Cardenal arquebisbe de Barcelona

ENTREVISTA

MANUEL CUSACHS

El jove Sant Benet

L'escultor mataroní Manuel Cusachs és l'autor de la imatge de Sant Benet que va donar el Monestir de Montserrat a la Sagrada Família de Barcelona, i està ubicada a l'exterior de l'absis de la basílica. Aquesta és la tercera obra seva al temple, després de St. Josep de Calassanç i St. Ignasi de Loiola.

Com és el seu Sant Benet?

És la interpretació d'un home jove. Amb l'enyorat monjo de Montserrat P. Alcuí Serras, havíem coincidit en aquesta representació del sant. Com a símbols hi són presents el Llibre de la Regla i el bàcul. Les mans, que subjecten un llibre en actitud de pregària, de forma virtual, formen un clos que convida a la meditació. Són els detalls que li donen caràcter. El caràcter s'ha d'imposar a la imatgeria i a l'estatuària.

Què l'ha portat a produir força obra religiosa?

L'art religiós, a nivell creatiu, és tan emotiu i punyent com l'art comú, i tant o més sensible i complex. La fe, si un és creient, pot influir en aquesta pràctica, evidentment. Ara bé, tinc els meus dubtes de si la fe és qui impulsa la creació plàstica religiosa, qui la determina. El misteri de l'art es mou per uns indrets inescrutables.

És clau per a l'artista ser creient per reflectir millor una obra religiosa?

Certament, hi pot influir, però no és del tot determinant: sabem que Gaudí va anar entrant en la fe treballant l'art religiós i llegint la Bíblia. A la història de l'art hi ha grans artistes místics com Fra Angelico, però, contràriament, Pietro Vanucci, el Perugino, un reconegut agnòstic, va pintar la Dolcesa Espiritual de la Verge amb una inigualable veracitat. Potser la subtilesa de l'art fa apropar sensibilitats.

Oscar Bardají i Martín

FAMÍLIA I VACANCES

La taula de la família

El món de la tècnica, en els darrers anys, ha fet evolucionar la vida familiar. Ha col·laborat a canviar els costums a l'interior de la família.

La qüestió, avui, és: com promoure la convivència familiar enmig de la dispersió i de l'individualisme? Fàcilment els membres de la família poden coexistir més que conviure. Un element fonamental de la família és la convivència, perquè és el moment del do mutu, de l'interès interpersonal, de la comunicació, de fer *vida de família*.

Com crear moments de convivència familiar? Un moment privilegiat per a la vida de família són els àpats, i més en temps de vacances. La taula és el lloc del diàleg, de posada en comú de les experiències personals. Els àpats familiars ajuden a entendre la unitat de la família, l'oferta dels pares envers els fills. Tots mengen el mateix com a senyal de comunió. La taula no és el lloc de satisfer necessitats biològiques, és el lloc de trobada familiar plena de significat que uneix i humanitza els seus membres. A l'entorn de la taula la família juga, explica acudits, té moments d'humor, de riure, d'ironia, fa memòria dels moments claus de la seva història. Són moments que no depenen dels avenços tecnològics, però són profundament humans. Entorn de la taula, la família prega pels dons que ha rebut, dóna gràcies i té presents els seus membres, fins i tot els absents, que creiem que participen de la taula de la plenitud de Déu. No es pot estar a la taula, en família, amb presses, per refer tan sols les forces físiques. La família també necessita refer les seves forces humanes, fraterne i espirituals. La taula necessita el seu temps i dedicació. És un espai fonamental de la família.

Mn. Manuel Claret
Delegat de Pastoral Familiar

HECHOS DE VIDA

Decálogo: «Sólo por hoy, sonreiré»

- I. Sólo por hoy, ofreceré, a quien se me acerque, un rostro amable, distendido, acogedor, sonriente.
- II. Sólo por hoy, intentaré sonreír ante el fracaso y la dificultad. Me ayudará y ayudará a los que estén a mi lado.
- III. Sólo por hoy, me fijaré en los motivos de las pequeñas cosas que hagan sonreír y ofrezcan distensión.
- IV. Sólo por hoy, me esforzaré para ofrecer una humilde y sencilla sonrisa, aunque las circunstancias no acompañen.
- V. Sólo por hoy, intentaré poner a los *sinsabores* la *mica salis* —su *punto de sal*— o *endulzar* la vida.
- VI. Sólo por hoy, si me han ofendido, humillado, elevaré mi mente y miraré a Jesús que me pide que también yo sepa sonreír.
- VII. Sólo por hoy, intentaré prever los momentos difíciles. Me reiré de mí mismo y procuraré estar de mejor talante.
- VIII. Sólo por hoy, esparciré el perfume de una sonrisa alegre y trataré de comunicarla a quienes se acerquen y me traten.
- IX. Sólo por hoy, intentaré sacar un clavo con otro clavo: el de la preocupación, por el clavo de una sonrisa.
- X. Sólo por hoy, como escribe Karl Rahner, ofreceré: «La más pequeña sonrisa, pura y delicada; una sonrisa que brota desde un corazón recto refleja una imagen y un rayo de Dios.»

J. M. Alimbau

TEMPS D'ESTIU

Com re-crear-nos

Volem passar-ho bé, no a base d'esperit de vi, sinó inspirats per l'Esperit diví. Jesús assenyala tres condicions per tal que ens pugui re-crear:

1) Lloc solitari: la primera creació va tenir lloc al paradís, la segona al desert. Necessitem un espai on les coses no ens distreguin; un lloc on només Déu estigui present.

2) Tot sols: crear és fer del no-res; hem de tornar al silenci de la disponibilitat pura de la primera creació. No n'hi ha prou d'anar al desert, cal restar sol, evitant les imatges i els sorolls de la ciutat.

Ens cal relaxar el cos per descansar, però necessitem encara més de pacificar la sensibilitat. L'esvalotament interior prové del nostre amor propi, del nostre egoisme, de les nafres mai guarides del tot del nostre cor. Hi ha diabètics espirituals les nafres dels quals no guareixen mai.

3) Amb Ell: les condicions anteriors ens preparen per la trobada amb el Mestre. Sense Ell no podem fer res. Sense Creador no hi ha creació i sense Redemptor no hi ha re-creació. El silenci és la casa on habita la paraula que porta a la pregària i al veritable diàleg. Revifem l'amistat amb el Mestre, aquella amistat en la qual Ell ens pot revelar el Pare. Acceptem amb docilitat totes les paraules del Mestre. Déu crea per la seva Paraula —el Fill— i no té cap més mitjà per a re-crear-nos. Posem-nos en total disponibilitat davant Déu que ens vol fer fills en el Fill i testimonis del seu amor, animats per l'Esperit Sant.

P. Ignasi Ricart, claretia

LECTURES MISSA DIÀRIA I SANTORAL

Accés al Breviari

12. ■ **Dilluns** (lit. hores: 3a setm.) [Dt 10,12-22 / Sl 147 / Mt 17,21-26]. Sant Herculà, bisbe; santa Hilària, mr., mare de santa Afra; beat Innocenci XI, papa (1676-1689).
13. ■ **Dimarts** (■ Urgell) [Dt 31,1-8 / Sl: Dt 32,3-4a.7.8.9 i 12 / Mt 18,1-5.10.12-14]. Sant Poncià, papa (230-235), exiliat a Sardenya amb sant Hipòlit, prev., considerats mrs.; màrtirs claretians de Barbastre (1936); beat Josep Tàpies i companys, màrtirs de la diòcesi d'Urgell.
14. ■ **Dimecres** [Dt 34,1-12 / Sl 65 / Mt 18,15-20]. Sant Maximilià-Maria Kolbe (1894-1941), prev. franciscà conventual i mr. a Auschwitz; sant Eusebi, prev. romà (s. iv).
15. □ **Dijous** [Ap 11,19a;12,1-6a.10ab / Sl 44 / 1Co 15,20-26 / Lc 1,39-56]. Assumpció de la Mare de Déu (inicialment i a Orient: la Dormició); sant Tarsici, acòlit mr.
16. ■ **Divendres** [Js 24,1-13 / Sl 135 / Mt 19,3-12]. Sant Esteve d'Hongria (†1038), rei; beat Joan de Santa Marta, prev. franciscà i mr. al Japó (1618), de Prades (Baix Camp).
17. ■ **Dissabte** [Js 24,14-29 / Sl 15 / Mt 19,13-15]. Sant Jacint de Polònia, prev. dominicà; santa Beatriu de Silva, vg. franciscana, fund. Concepcionistes, a Toledo (1484).
18. ■ **† Diumenge vinent**, XX de durant l'any (lit. hores: 4a setm.) [Jr 38,4-6.8-10 / Sl 39 / He 12,1-4 / Lc 12,49-53]. Sant Agapit, noi mr. (275); santa Helena, emperadriu; beat Manés de Guzmán, prev. dominicà, germà de sant Domènec.

DIUMENGE XIX DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del llibre de la Saviesa (Sv 18,6-9)

Aquella nit de la sortida d'Egipte, havia estat anunciada per endavant als nostres pares, perquè se sentissin encoratjats en veure acomplerts els juraments en què havien cregut. El vostre poble esperava la salvació dels justos i la perdició dels enemics. Amb un mateix fet castigàveu els adversaris i ens cobríeu de glòria a nosaltres, que vós havíeu cridat. Els fills sants d'un poble bo oferiren víctimes invisibles, es comprometeren a observar aquesta llei divina: tot el poble sant havia de participar igualment dels béns, com havia participat dels perills. Després entonaren per primera vegada els cants de lloança dels pares.

▶ Salm responsorial (32)

R. *Feliç el poble que el Senyor s'ha escollit per heretat.*

Justos, aclameu el Senyor, / fareu bé de lloar-lo, homes rectes. / Feliç la nació que té el Senyor per Déu, / feliç el poble que ell s'ha escollit per heretat. R.

Els ulls del Senyor vetllen els qui el veneren, / els qui esperen en l'amor que els té; / ell els allibera de la mort, / i els retorna en temps de fam. R.

Tenim posada l'esperança en el Senyor, / auxili nostre i escut que ens protegeix. / Que el vostre amor, Senyor, no ens deixi mai; / aquesta és l'esperança que posem en vós. R.

▶ Lectura de la carta als cristians hebreus (He 11,1-2.8-19)

Germans, creure és posseir anticipadament els béns que esperem, és conèixer per endavant allò que encara no veiem. L'Escriptura ha guardat la bona memòria dels antics, perquè havien cregut. Gràcies a la fe, Abraham, quan Déu el cridà, obeí a la invitació d'anar-se'n a la terra que havia de posseir en herència. Sortí del seu país sense saber on aniria. Gràcies a la fe, residí en el país que Déu li havia promès com si fos un foraster, vivint sota tendes igual que Isahac i Jacob, hereus com ell de la mateixa promesa. És que esperava aquella ciutat ben fonamentada, que té Déu mateix com arquitecte i constructor. Gràcies a la fe, igual que Sara, que era estèril, Abraham obtingué la capacitat de fundar un llinatge, tot i la seva edat avançada; i és que va creure en la fidelitat de Déu que li ho havia promès. Per això d'un sol home, ja caduc, en nasqué una descendència tan nombrosa com les estrelles del cel i com els grans de sorra de les platges de la mar.

Tots aquests moriren en la fe, sense haver posseït allò que Déu els prometia, sinó contemplant-ho de lluny i saludant-ho, i confessant que eren estrangers i forasters en el país.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluç (Lc 12,32-48)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles:

«No tingueu por, petit ramat: el vostre Pare es complau a donar-vos el Regne. Veneu els vostres béns i distribuïu els diners als qui ho necessiten. Feu-vos bosses que no s'envelleixin, aplegueu-vos al cel un tresor que no s'esgotarà; allà els lladres no s'hi acosten ni les arnes no fan malbé res. On teniu el vostre tresor, hi tindreu el vostre cor.

Estigueu a punt, amb el cos cenyit i els llums encesos. Feu com els criats que esperen quan tornarà el seu amo de la festa de nocces, per poder obrir la porta tan bon punt trucarà. Feliços els criats que l'amo trobarà vetllant al moment de la seva arribada. Amb tota veritat us dic que se cenyirà, els farà seure a taula, i ell mateix passarà a servir-los d'un a un. Feliços si els trobava sempre vetllant, ni que vingués a mitjanit o a la matinada. Estigueu-ne segurs: si el cap de casa hagués previst l'hora que el lladre vindria, no hauria permès que li entressin a casa. Estigueu a punt també vosaltres, que el Fill de l'home vindrà a l'hora menys pensada.

▶ Lectura del libro de la Sabiduría (Sb 18,6-9)

La noche de la liberación se les anunció de antemano a nuestros padres, para que tuvieran ánimo, al conocer con certeza la promesa de que se fiaban. Tu pueblo esperaba ya la salvación de los inocentes y la perdición de los culpables, pues con una misma acción castigabas a los enemigos y nos honrabas, llamándonos a ti.

Los hijos piadosos de un pueblo justo ofrecían sacrificios a escondidas y, de común acuerdo, se imponían esta ley sagrada: que todos los santos serían solidarios en los peligros y en los bienes; y empezaron a entonar los himnos tradicionales.

El veritable creient està sempre a punt, fent obres de misericòrdia. (Miniatura del Salteri de Canterbury)

▶ Salmo responsorial (32)

R. *Dichoso el pueblo que el Señor se escogió como heredad.*

Aclamad, justos, al Señor, / que merece la alabanza de los buenos. / Dichosa la nación cuyo Dios es el Señor, / el pueblo que él se escogió como heredad. R.

Los ojos del Señor están puestos en sus fieles, / en los que esperan en su misericordia, / para librar sus vidas de la muerte / y reanimarlos en tiempo de hambre. R.

Nosotros aguardamos al Señor: / él es nuestro auxilio y escudo; / que tu misericordia, Señor, venga sobre nosotros, / como lo esperamos de ti. R.

▶ Lectura de la carta a los Hebreos (Hb 11,1-2.8-19)

Hermanos:

La fe es seguridad de lo que se espera, y prueba de lo que no se ve. Por su fe, son recordados los antiguos.

Por fe, obedeció Abrahán a la llamada y salió hacia la tierra que iba a recibir en heredad. Salió sin saber adónde iba.

Por fe, vivió como extranjero en la tierra prometida, habitando en tiendas —y lo mismo Isaac y Jacob, herederos de la misma promesa—, mientras esperaba la ciudad de sólidos cimientos cuyo arquitecto y constructor iba a ser Dios.

Por fe, también Sara, cuando ya le había pasado la edad, obtuvo fuerza para fundar un linaje, porque juzgó digno de fe al que se lo prometía. Y así, de uno solo y, en este aspecto, ya extinguido, nacieron hijos numerosos como las estrellas del cielo y como la arena incontable de las playas.

Con fe murieron todos estos, sin haber recibido lo prometido; pero viéndolo y saludándolo de lejos, confesando que eran huéspedes y peregrinos en la tierra.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 12,32-48)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos:

«No temas, pequeño rebaño, porque vuestro Padre ha tenido a bien daros el reino. Vended vuestros bienes y dad limosna; haceos talegas que no se echen a perder, y un tesoro inagotable en el cielo, adonde no se acercan los ladrones ni roe la polilla. Porque donde está vuestro tesoro allí estará también vuestro corazón.»

«Tened ceñida la cintura y encendidas las lámparas. Vosotros estad como los que aguardan a que su señor vuelva de la boda, para abrirle apenas venga y llame. Dichosos los criados a quienes el señor, al llegar, los encuentre en vela; os aseguro que se ceñirá, los hará sentar a la mesa y los irá sirviendo. Y, si llega entrada la noche o de madrugada y los encuentra así, dichosos ellos.

Comprended que si supiera el dueño de casa a qué hora viene el ladrón, no le dejaría abrir un boquete. Lo mismo vosotros, estad preparados, porque a la hora que menos penséis viene el Hijo del hombre.»

COMENTARI

Estigueu a punt també vosaltres

Davant d'aquells que es preocupen fonamentalment del seu patrimoni, Jesús ens convida a desprendre'ns dels béns i distribuir-los entre els necessitats. Ens crida a una pobresa radical, i alguns sants així ho han fet al llarg de la història. El veritable tresor l'hem d'emmagatzemar al cel, que no passa, i no a la terra, que passa. La raó és clara: on teniu el vostre tresor, hi tindreu el cor.

Aquesta pobresa radical ens fa por perquè ens deixa a la intempèrie, sense seguretats. Per això Jesús començava convidant-nos a la confiança en Déu Pare, ja que ell ens dona el millor dels tresors: el seu Regne.

La segona part del passatge evangèlic se centra en la vigilància. El Regne que ens ofereix el Pare arriba, i això demana de nosaltres vigilància per saber-lo distingir present entre nosaltres i per saber-lo acollir com cal: amb la conversió del cor i la vida. Dues comparances ens ajuden a entendre-ho: una positiva, la dels criats que, amb els llums encesos, esperen l'arribada en plena nit del seu amo que retorna d'una festa de nocces; i una altra de negativa, la del cap de casa que se la troba espoliada perquè no ha sabut preveure la visita dels lladres.

Aquesta segona comparança es complementa amb la paràbola de l'administrador confiat que, davant el retard de l'arribada de l'amo de casa, se n'aprofita de la situació per a benefici propi. Quan arribarà l'amo

d'improvís l'enxamparà en la disbauxa i el castigarà. El servidor fidel és el qui està sempre a punt complint el seu deure.

El final de la segona comparança i el de la paràbola ens donen la clau d'interpretació: «El Fill de l'home vindrà a l'hora menys pensada» i «tothom exigeix molt d'aquells a qui ha donat molt». El Regne que ens ha donat el Pare i que està arribant no és altre que el mateix Fill de l'home ja present entre nosaltres però que vindrà a completar la seva obra. D'altra banda, el Pare ens ha donat molt, perquè ens ha donat el Regne en el seu propi Fill, i per això pot exigir-nos molt: deixar-ho tot per ell! Però, hi som a punt també nosaltres?

Jordi Latorre, SDB

AGENDA

L'agenda més completa de la diòcesi la trobareu al web, o bé enfocant el telèfon mòbil en aquest codi QR que hi enllaça directament.

ACTES I CONFERÈNCIES

Festa de l'Assumpta a la Concepció. Aquesta basílica (c/ Aragó, 299) celebra el 15 d'agost l'Assumpció de Maria, la seva segona festa major. A les 11.30 h, Eucaristia concelebrada; a les 19 h, vespres solemnes cantades i després processó pel claustre portant la imatge de la Mare de Déu Adormida. La vigília, dia 14, veneració de la imatge de la talla de la Mare de Déu Adormida en un lliç artístic; a les 17.30 h, celebració comunitària de la penitència i a les 19 h primeres vespres solemnes.

EXERCICIS I RECESSOS

Exercicis a la Cova de Manresa. Cinc dies (24-30 d'agost), amb Josep L. Iriberrí, SJ (amb l'ajuda de l'Enneagrama). Vuit dies (22-31 d'agost), amb David Guindulain, SJ, i equip (opció a personalitzats). A la Cova de Manresa (Camí de la Cova, s/n), t. 938 720 422, c/e: info@covamanresa.cat.

BREUS

Creu de Sant Jordi al Centre Moral i Cultural del Poblenou. El pas-

JESÚS EN FAMÍLIA

3. Les primeres cançons i oracions

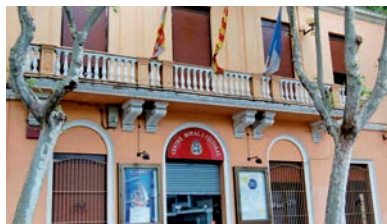
El violai ha transmès calma a la nostra filla Núria en moments de desolació. Per què, precisament, aquest himne a la Mare de Déu? Perquè li cantava quan encara era dins la panxa? O perquè és la cançó de més intimitat amb Maria, aquella apresa quan jo era tan petita i que ara es converteix en una sincera petició d'ajut de mare a Mare? No sé si a la Núria l'ajudarà algun dia a connectar amb aquesta Mare. El que és segur és que ja forma part de la banda sonora de la seva vida. Dins seu, és memòria de tendreses.

«La meua néta, de vuit mesos, té la sort que en llevar-se i a l'hora d'anar a dormir la mare li resa perquè aprengui les oracions», va explicar la soprano Montserrat Caballé en una entrevista a *Catalunya Cristiana*, referint-se a la seva filla Montserrat Martí. Vuit mesos? Si tardarà anys a saber què és *el cel o la temptació!* Però molts cristians també creuen que l'oració no és només paraula. És comunicació, que va molt més enllà del llenguatge.

Toni Ramis i Cristina Fraga combinaven oracions i cançons: «En anar a dormir, cantàvem *Bona nit, bons germans*. Per relaxar el nen i anar calant tot el que hi ha al darrere. Al final resàvem un pàrenostre i, de vegades, el càntic de Maria.»

Sandra Buxaderas

Extret del llibre *Com viure Jesús en família*, Ed. Pòrtic

sat 15 de maig foren lliurades les Creus de St. Jordi. Una de les institucions guardonades en aquesta edició ha estat el Centre Moral i Cultural del Poblenou, del qual la Generalitat diu el que segueix, com

a motius de la concessió del guardó: «Entitat centenària, fundada l'any 1910. Membre de la Comissió Diocesana de Centres Culturals Catòlics de l'Arquebisbat de Barcelona. Per la seva tasca sostinguda que ha dut a terme en els àmbits de l'educació, cultura, l'esport i el lleure. Les seves iniciatives han contribuït a la cohesió social del barri, a la seva catalanitat amb l'esperit d'un humanisme cristià i a la seva dinamització dins la ciutat de Barcelona.»

ANY DE LA FE

Vers la beatificació de Mons. Romero.

L'arquebisbe Vincenzo Paglia, president del Pontifici Consell per a la Família, ha declarat que s'ha desbloquejat el camí cap a la beatificació de Mons. Òscar Romero, arquebisbe d'El Salvador, que fou assassinat el 24 de març de 1980, quan estava celebrant l'Eucaristia en un centre hospitalari de la capital d'El Salvador. Segons ha declarat Mauricio Funes, president d'aquest país centreamericà, «aquesta notícia ens produeix una immensa alegria, al poble salvadoreny i a aquest servidor, i reneix la nostra esperança de veure reconeguda la figura del nostre bisbe màrtir, que lliurà la seva vida pels pobres i desamparats d'El Salvador». En un comunicat oficial, Funes ha demanat que «ningú no pretengui polititzar aquesta decisió de l'Església catòlica». El president ha agraït al Sant Pare la decisió de desbloquejar la beatificació de Mons. Romero, que pot «ajudar a la pacificació i a la reconciliació nacional».

PALABRA Y VIDA

María, mujer de fe

El próximo jueves celebramos la fiesta de la Asunción de Nuestra Señora, día en el que muchas ciudades, villas y pueblos de Cataluña celebran su fiesta mayor.

Con motivo del Año de la Fe que estamos celebrando en toda la Iglesia por indicación de Benedicto XVI, parece oportuno reflexionar sobre esta fiesta —también llamada *la Pascua de María*— como la culminación de su itinerario y del hecho de haber sido, durante toda su vida terrenal, *la mujer de la fe*.

María fue embellecida por Dios porque fue escogida para ser la madre de su Hijo. La *llena de gracia*, preservada de todo pecado, fue asunta al cielo en cuerpo y alma.

Estos dones divinos que recibió María no la separan de nosotros. Ella, por voluntad de Jesucristo en la cruz, es nuestra madre, y lo que ella ha recibido lo esperan todos los cristianos.

Las palabras que Isabel dirigió a María nos acercan muchísimo a esta joven de Nazaret: «Bienaventurada tú que has creído». Es la gran alabanza de la fe de la Madre de Dios. Es el re-

conocimiento de que su mayor grandeza radica en su vida de fe.

Benedicto XVI, en su carta apostólica sobre el Año de la Fe, quiso confiar a María los frutos de este tiempo de gracia, su última propuesta a toda la Iglesia antes de su renuncia. Y en la carta titulada «La puerta de la fe» glosa la vida de fe de María, desde que acogió la palabra del ángel y creyó en el anuncio de que sería la Madre de Dios hasta que, con la misma fe, siguió al Señor en su predicación y permaneció con él hasta el Calvario. Y añade que «con fe, María saboreó los frutos de la resurrección de Jesús y, guardando todos los recuerdos en su corazón, los transmitió a los Doce, reunidos con ella en el Cenáculo para recibir el Espíritu Santo».

Todos hemos podido ser testigos, durante estos últimos meses, del hecho que el papa Francisco es profundamente devoto de la Virgen María, como lo ponen de relieve tantos gestos suyos, en especial su reciente peregrinación al santuario de la Inmaculada Concepción de Aparecida, patrona de Brasil, con motivo de su

viaje a Río de Janeiro para presidir los actos finales de la Jornada Mundial de la Juventud.

En los momentos actuales, de tanta crisis de fe, es bueno que dirijamos la mirada a María, la mujer de fe. La fe de María fue total, firme, serena, en medio de las dificultades y las oscuridades. Los cristianos estamos llamados a vivir también *la aventura de la fe*. María es nuestro modelo en la peregrinación que hacemos hacia la Jerusalén celestial. La fe es un don de Dios, pero también pide una respuesta nuestra. Y esta respuesta no nos ahorra incertidumbres, dificultades, contrariedades o sacrificios. Superar todo esto con la mirada puesta en Dios es la condición indispensable para poder merecer, como María, *la bienaventuranza de la fe*.

Que esta fiesta de María, en medio del verano, nos obtenga que durante los próximos meses sean muchos los que, «fijando la mirada en Jesucristo», se acerquen a él y experimenten la misericordia del Padre que sale al encuentro de cuantos se acercan a él.

† **Lluís Martínez Sistach**
Cardenal arzobispo de Barcelona

laSalle AR Utilitzeu el QR per descarregar-vos al vostre mòbil l'aplicació La Salle AR per a iPhone o Android

Apunteu el vostre dispositiu a la fotografia que contingui la icona i descobriu-ne el contingut multimèdia